

IN MEMORIAM

Vinko Koren, univ. dipl. inž. rud.

V marcu smo se poslovili od spoštovanega kolega, inženirja Vinka Korena. Rojen je bil 10. januarja 1934 v vasi Boreci v Prlekiji. Osnovno šolo je obiskoval v Ljutomeru in šolanje nadaljeval na gimnaziji v Murski Soboti. Po opravljeni maturi se je s sošolcem odločil nadaljevati študij rudarstva v Ljubljani, ker je bil poklic rudarja v tistem obdobju zelo cenjen in iskan. Leta 1966 je na Fakulteti za naravoslovje in tehnologijo diplomiral na oddelku za montanistiko, odsek za rudarstvo. Med študijem je leta 1957 prejel študentsko Prešernovo nagrado. Svojo pripadnost rudarskemu poklicu je dolga leta izkazoval na tradicionalnih stanovskih obredih oz. svečanosti Skok čez kožo. Več let je bil pri teh družabno-poklicnih srečanjih v funkcijah organizatorja, vodje in svetovalca, kjer so rudarji sprejemali novince v svojo sredino, utrjevali tovarštvo in organizirali strokovna posvetovanja. Leta 1969 je bil odlikovan z redom dela s srebrnim vencem – odlikovanjem, ki se je v takratni državi podeljevalo posameznikom za zasluge in delovne uspehe v gospodarstvu, in za delo, ki je bilo posebnega pomena za napredek države v drugih družbenih dejavnostih.

Že med študijem se je leta 1962 zaposlil na Zavodu za raziskavo materiala in konstrukcij v Ljubljani (ZRMK), kjer se je po zaključeni diplomski kot univerzitetni diplomirani inženir rudarstva v vlogi projektnega vodje za geotehniko in kasneje kot vodja oddelka za geotehniko ukvarjal z geotehničnimi problemi. V svoji bogati karieri je kot inženir rudarstva in posebej kot specialist za tehnike vrtanja sodeloval pri številnih projektih, povezanih s pregradami in objekti za koriščenje vode, pri čemer naj posebej omenim pomembnejše projekte, ki jih je vodil: sanacija temeljev na HE Fala, sidrni oporni zidovi v Hrastniku in Zidanem Mostu. V tem obdobju je postavil temelje za tehnično opazovanje velikih pregrad v Sloveniji.

Strokovni izzivi so ga med letoma 1975 in 1978 popeljali v Iran, kjer je kot projektni vodja sodeloval pri vrtanju vodnjakov za potrebe pitne vode za rudnik Sarchesme in namakanje (Hamadan, Sari) ter pri raziskavah podzemnih voda na Gol-e-Goharju. Po vrnitvi iz tujine se je za krajše obdobje zaposlil pri Rudisu kot projektni vodja za podzemna dela. V tem obdobju je sodeloval pri projektu pridobivanja in bogatenja uranove rude v rudniku urana Žirovski Vrh. Leta 1981 je službovanje nadaljeval na Geološkem zavodu Ljubljana (GZL) in po organizacijskem preoblikovanju GZL v letu 1991 na Inštitutu za geologijo, geotehniko in geofiziko (IGGG), kjer je opravljal različne strokovne in vodstvene funkcije. V tem obdobju je sodeloval pri nekaterih vidnejših infrastrukturnih projektih, kot je denimo izvedba geološko-geotehničnih raziskav za projekta hidroelektrarne na Muri in spodnji Savi ter geotehnična spremljava izvedbenih del pri gradnji cestnega predora Karavanke.

Strokovna pot ga je leta 1989 ponovno vodila v tujino, kjer je v okviru programov strokovne pomoči Združenih narodov državam v razvoju sodeloval pri projektu namakanja (Kobo) v Etiopiji. Delal je tudi v Rusiji, kjer se je ukvarjal s problemom zaščite in odvodnjavanja gradbene jame gradbišča Perestrojka v Moskvi. Po preoblikovanju GZL v letu 1998 je prevzel vodenje družbe Geoinženiring. Slednjega je vodil vse do upokojitve leta 2000. Kljub zahtevnim vodstvenim funkcijami v času preoblikovanja družbe je bil tudi izjemno strokovno aktiven. V tem obdobju je vodil izvedbo geološko-geotehničnih raziskav za projekt doinštalacije HE Moste.

Aktiven pa je ostal tudi po upokojitvi, ko se je izjemno angažiral pri postavitvi sistema potresnega opazovanja velikih pregrad v Sloveniji. Projekti opazovanja seizmičnosti hidroenergetskih pregrad na Savi in vodnogospodarskih pregrad na porečju reke Reke predstavljajo vzorčne primere pristopa za vse kasnejše projekte. Kot strokovni sodelavec za geološko-geotehnično področje je sodeloval v projektni skupini za zagotovitev oskrbe s pitno vodo za slovensko Istro. Njegov opus del in nalog je obsežen, število objektov, pri katerih je sodeloval, pa tudi. Znanje in bogate izkušnje je bil vedno pripravljen deliti z vsemi,

ki so potrebovali kakršenkoli nasvet pri reševanju geotehničnih problemov. Svoje obsežno znanje je posredoval tudi nekaj generacijam študentov NTF montanistike, kjer je kot zunanji predavatelj sodeloval pri izvedbi predmeta Tehnika vrtanja.

Inženir Vinko Koren je bil eden od ustanovnih članov Slovenskega nacionalnega komiteja za velike pregrade (SLOCOLD). Od ustanovitve je bil eden od najaktivnejših članov društva, ki je z znanjem pripomogel k razvoju pregradne stroke v Sloveniji. Vse do letos je bil član najvišjih vodstvenih organov društva. Sodeloval je pri pripravi aktov društva ter s svojo aktivnostjo, preudarnostjo in entuziazmom močno pripomogel k njegovi prepoznavnosti. S strokovnimi izkušnjami in predanostjo je promoviral pregradno inženirstvo v najširšem smislu, za kar je prejel najvišje priznanje društva, naziv častnega člana SLOCOLD.

Velike pregrade so tudi tista stična točka, ki naju je vseskozi strokovno povezovala. Po naključju sva se skupaj udeležila letnega srečanja ICOLD v Čilu, ki sva ga nadgradila s kratkim popotovanjem po Čilu in Peruju. Pravijo, da se na potovanjih zelo pokaže značaj človeka. In res je tako, koliko situacij sva doživela, kjer je kolega Vinko s svojo umirjenostjo in življenjsko modrostjo poskrbel, da so se stvari iztekle, kot je treba. To potovanje je ponudilo začetek najinemu dolgoletnemu sodelovanju ne le na strokovnem področju. Znal je prisluhniti in s preudarnostjo razrešiti marsikatero težavo, ki ni bila vedno povezana s stroko. Pri delu je bil vesten in natančen. Pri strokovnih vprašanjih in dilemah ni poznal popuščanja. V človeških odnosih pa se je pokazal kot razumevajoč kolega, ki ni dopustil, da bi karkoli vplivalo na tovarništvo ali ga skalilo ali na prijateljske odnose, ki jih je stkal z ljudmi, s katerimi je sodeloval. Znal je pravočasno in na njemu lasten način opozoriti, ko se zadeve niso razvijale v pravo smer, ter ob tem vedno ponudil za vse sprejemljivo rešitev. S svojo angažiranostjo in predanostjo stroki je nedvomno pustil svoj pečat v slovenskem prostoru. Izgubili smo prijatelja, mentorja, sodelavca in kolega. Za njim bo ostala velika praznina.

izr. prof. dr. Andrej Kryžanowski

LJUBLJANA, 1960

IRAN, 1977